

Yakarışlarından anladığım kadarıyla ey dost, özlüyorsun.

İktidarlarının gölgesinde saçmalamak için bize alan bırakan sevgili güçlüler. Hangi kelimelerin bizimle beraber olacağını nasıl bilebiliriz? Siz kim, hangi güçle bize müsamaha ediyorsunuz? Size yarın ihanet etmeyeceğimizi nasıl biliyorsunuz?

Üstüne üstlük, sevgili çağrışmalı beynim, ne demek istediğimden emin olmasam da, burada, işte bu gibi rahatlık veren yerlerde, sizinle bir olmak zorundayım. Bana açıkça isyan et diyorsunuz ama ben isyan edemem. Güçsüzüm. Ruhum da güçsüz. Sizin verdiğiniz, ürettiğiniz yalanların benim için ne demek olduğu konusunda bir fikriniz yok, bunlara nasıl muhtaç olduğumu bilmiyorsunuz. Benim sizin bana doğruyu söylemenize değil, söylediklerinizin doğru olduğuna inanmaya ihtiyacım var. O sebeple, sevgili alimler, biriniz bir şey, diğeriniz başka bir şey söylediğinde, doğru söyleyen biriniz de olsa, ben ikinizden de şüpheye düşüyorum.

Çünkü nasıl olur, *bedihi* bir bilgi, nasıl bu kadar kolay yamultulabilir, yanıltılabilir, nasıl kelimelerden geçerken bu kadar süzülebilir? Kavgadan daha kötüsü kazananı olmayan bir kavga, bunu biliyorum, siz de biliyor olmalısınız, belki de bilmiyorsunuz ama belki de bildiğiniz için, bize gösteri olsun diye, insanlar kavgayı seyretmeyi, doğruya uymaktan daha çok sevdiği için böyle yapıyorsunuz: Bilemiyorum. Ben bilgisiz, cahil bir adamım sevgili alimler, bana yol göstereniniz de yok.

Bir de şu tabii, dünyada neden bu kadar farklı fikir var? Neden en basit konularda bile insanlar bu kadar konuşma ihtiyacı içinde? Neden birinin ak dediğine, diğeri yeşil, diğeri sarı, diğeri mavi demek zorunda? Zorundalık değil belki ama *farklı olma ihtiyacı* nereden kaynaklanıyor?

Şu 40 yılda *sözün* maksadının aslında *hakikat* veya *gerçek* olmadığını anladım ben sadece. Bana hakikate susarak öğreten insanlara ihtiyaç duyduğumu. O sebeple hakikat hakkında bitmeyen dedikodular yapmak yerine, susuyorum ve belki *varsa öyle bir hakikat* gelip beni bulur diye aynı yerde oturup bekliyorum.